

vende paahvile de egentlige Fæsteejendomme. Da imidlertid den betydeligt forøgede Værdi, disse Trøsthykker ved Opdyrkningen have opnaaet, og som har givet sig Udtryk i den paa dem i Fordebogssudkastet satte Takst, kun i ringe Maal er kommet de paagældende Fæster selv til gode (jfr. Bemærkningerne til det ovennævnte Lovforslag), idet der til dem af de nuværende Besiddere kun svares en ganske ubetydelig årlig Afgift, der desuden, efterhaanden som de omhandlede Trøsthykker i Henhold til den nævnte Lov af 1894 gaa over til fri Ejendom, helt vil gaa tabt for vedkommende Fæster, saa snart disse gaa ud af de nuværende Besidderes Hænder, har Lagtinget ment, at det vilde være ubilligt at lade den til Trørernes matriculerede Værdi svarende Del af Fæsteafgifterne alene hvile paa de enkelte Moderfæster, af hvis Tilliggende de i sin Tid ere blevne udlagte, og det har derfor foreslaaet, at denne Del fordeles ligelig paa alle Fæsteejendommene, saaledes at der ved Udjævningen af Fæsteafgifterne intet Hensyn tages til Trørernes matriculerede Marketal, hvorimod de nævnte Afgifter, talt 13,440 Kr. 07 Dre, alene fordeles paa Fæstegodssets øvrige $1,904\frac{7}{100}$ nye Skattemarker. Som Følge heraf har Lagtinget foreslaaet Lejeafgiften pr. Skattemark forhøjet fra 6 Kr. 90 Dre til 7 Kr. 6 Dre, og Indsætningsafgiften paa samme Maade forhøjet fra 5 Kr. 85 Dre til 5 Kr. 98 Dre; hvilket Forslag man af de anførte Grunde har ment at kunne tiltræde.

Da der i alle endnu i Kraft værende Fæstebreve er taget Forbehold om, at Fæsteren vil have at finde sig i de Forandringer i Lejeafgiften, der maatte blive en Følge af den nye Matrikel, vil den heraf følgende Udjævning straks kunne træde i Kraft for hele Fæstegodssets Vedkommende.

Til § 5.

Det her omhandlede Deputat, som nu udredes direkte til Hospitalet, er, jfr. ovenfor under § 4, medregnet i den paa det samlede Fæstegods fordelte Totalsum, og vil saaledes fremtidig indgaa i Statskassen; som Følge heraf vil denne have at refundere Hospitalet et tilsvarende Beløb.

Til § 6.

Paa Grund af de for det særste Odelsgods stedfindende særegne Ejendomsforhold, der dels hero paa en meget vidt dreven Udskyning, dels derpaa, at hvert enkelt Matrikel Nr. i Reglen tilhører en Flerhed — ofte et stort Antal — af Personer, hvoraf

hver enkelt kun ejer en ganske ringe Part, medens den enkelte Fordegods ejer paa den anden Side ofte er Medejer af et stort Antal Matrikel-Numre, er det uønskeligt at lægge hele Arbejdet med Affattelsen af de enkelte Skattefortegnelser og Opkrævningen af de overvættede talrige enkelte Skatteportioner paa Dernes eneste Opbejersbetjent, Landfogeden alene. Medens Ministeriet derfor i det Sagtinget forelagte Lovudkast i Overensstemmelse med Amtmandens Indstilling var gaaet den Vej at foreslaa Opkrævningen af Grundskatten lagt i Hænderne paa Skatteopkrævere, en for hvert enkelt Takstationsnummer af Odelsgods, og saaledes, at Hvervet som Skatteopkræver skulde være et tvungent Dinbud — en Ordning, der sædvansmæssig bestaar i enkelte navnlig mindre Bygder paa Øerne — har Lagtinget, næst at gøre gældende, at den saaledes foreslaaede Ordning vilde frembyde overordentlig store Vanskeligheder og være særdeles upopulær blandt Befolkningen, bragt det i nærværende og de følgende Paragraffer nærmere anordnede System i Forslag, hvorefter Arbejdet ved Udarbejdelsen af de fornødne Fordegnelser og Personlister fordeles mellem Landfogeden og Sysselmændene, de sidste hver for sit Syssel og med Bistand af de kommunale Forstandersfaber og Sognekommissioner, medens Opkrævningen af Skatten bejerges af Sysselmændene, hver i sit Syssel. Denne Ordning har Ministeriet i det hele ment at kunne tiltræde, og med Hensyn til dens Gennemførelse i Enkelthederne har man i Erkendelsen af, at det her, hvor det i saa høj Grad gælder et Støn over, hvad de stedlige Forhold kræve, og hvad der kan ventes af de forhaandenværende personlige Kræfter, formentlig er nødvendigt at vise en betydelig Forsomhed i at ændre Lagtingets Forslag, indskrænket sig til nogle faa Ændringer i dette, hvoraf enkelte ere blotte Redaktionsændringer og derfor ikke skulle gøres til Genstand for særlig Omtale her, medens de øvrige, der angaa Realiteten, men hvoraf ingen er af indgribende Bestaafenhed, i det følgende vilde blive paapegede.

I nærværende Paragraf er i saa Henseende kun foretaget den Forandring, at Slutningen af 3die Stykke, der i Lagtingets Forslag havde følgende Ordlyd: „skal Sysselmanen søge at tilvejebringe Overenskomst mellem Lodsjeerne om Andelens Størrelse. Kan saadan Overenskomst ikke opnaas, afgøres Sagen af Landvæsenkommissionen“, er bragt i den her foreliggende Skikkelse. Idet bemærkes, at den paagældende Forskrifts Nødvendighed beror paa, at det ved Takstationsnumre, der ikke tidligere have været matriculerede, hyp-